DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 7. JULI 1977 [1]

Pierre Guillot
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 43/74

I sag 43/74

PIERRE GUILLOT, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34/B/IV rue Philippe II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske konsulent Giorgio Pincherle, og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, juridisk konsulent, Bâtiment Jean Monnet, Luxembourg — Kirchberg,

sagsøgt,

angående

1. annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 26. november 1973,

2. skadeserstatning,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne A. J. Mackenzie Stuart og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

1 — Processprog: Fransk.

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. Sagsøgeren, der på tidspunktet for de omtvistede omstændigheder i Det fælles Forskningscenter Euratom i Ispra var tilknyttet afdelingen for »beskyttelse«, der blev ledet af Malvicini, havde fået til opgave at føre kontrol med indre forgiftning af personalet og at beregne absorberede doser.

2. I 1968 blev en operatør, som følge af et uheld med reaktoren i Ispra I, forgiftet efter indånding af radioaktiv gas. Det blev herefter besluttet at lade sagsøgeren foretage visse forsøg med henblik på at klarlægge omfanget af ophobning af xenon i det menneskelige legeme.

3. Allerede fra de første faser af disse forsøg mente sagsøgeren, hvad angår virkningen af den indåndede mængde xenon, at kunne påvise en fuldstændig uventet tendens i ophobningen af den pågældende gasart, nemlig en isotop-adskillelsesvirkning. Malvicini delte ikke dette synspunkt men hævdede, at de opnåede resultater skyldtes fejl. Sagsøgeren fortsatte med de pågældende forsøg, da den biologiske afdeling interesserede sig for hans arbejde og skaffede ham bevillinger og visse materielle faciliteter.

4. Efter gentagne anmodninger fra sagsøgeren om at måtte offentliggøre sine resultater besluttede Malvicini i april 1971 at gentage forsøgene med ophobning, men denne gang på grundlag en opløsning af blandinger af radioaktive gasarter i vand. På dette punkt er der afvigende meninger om de faktiske forhold.

5. Ifølge Malvicini blev forsøgene udført den 26. og 27. april 1971, uden at der herved klarlagdes nogen isotop-adskillelseseffekt, og de blev gentaget af sagsøgeren den 28. og 29. og om formiddagen den 30. april.

6. Sagsøgeren har fremstillet sagen sådan, at Malvicini og Dominici den 26. og 27. april opstillede forsøgsapparaturet (som med henblik på forsøget var udlånt af afdelingen for »miljøbeskyttelse og metereologi«), medens sagsøgeren forberedte de kolber, der indeholdt blandingerne af radioaktive isotoper.

7. Under alle omstændigheder fandt der således en første eller en anden serie forsøg sted den 28., 29. og 30. april i to faser: delvis opløsning af gasblandingen af radioaktive isotoper i vand den 28. april — studium af formindskelsen af radioaktivitet den følgende nat mellem den 28. og 29. april, herefter by opløsning af gasblandingen i vand den 29. april og registrering af formindskelse af radioaktivitet fra den 29. til den 30. april.

8. Resultaterne af disse forsøg, eller af hvad sagsøgeren betegner som sådant, samt i hvert fald visse af spektrometrets registreringer blev forelagt Malvicini af sagsøgeren. De syntes at bekræfte eksistensen af det af sagsøgeren påståede fænomen.

9. Ved skrivelse af 3. maj gav Malvicini centrets generaldirektør sålydende meddelelse om udgangen af forsøget.

»Forsøget har ikke frembragt adskillelseseffekt på trods af talrige forsøg ved at

lade de forskellige kolber koge op i vand. Jeg har ligeledes efterprøvet, hvorledes Guillot foretog de målinger, der foranledigede ham til at hævde med sikkerhed, at der forelå en adskillelse. Det drejer sig om målinger med for høj frekvens, som derfor ikke er blevet udført korrekt.«

10. Dagen efter sendte Malvicini generaldirektøren et notat — denne gang med overskriften »forfalskning af forsøgsresultater« — der havde følgende ordlyd:

»Som supplement til mit notat af 3. maj d.å. ønsker jeg at meddele Dem, at Guillot har forfalsket forsøgsdata fra de sidste seks målinger med det formål at få det til at se ud, som om der var en adskillelsesvirkning.

I strid med de fastsatte regler overgav Guillot mig ikke optegnelserne fra maskinens skriver angående disse målinger men alene de bearbejdede data. Data fra skriveren fandtes dog på et papirrulle fra en Olivetti-regnemaskine, som jeg fandt i en papirkurv.

Guillot, der blev udspurgt angående ændringen af disse data, understregede i hr. Dominic's nærværelse kraftigt, at det drejede sig om data direkte fra maskinen, og at skriverens optegnelser var blevet fremsendt til mig. Som svar på disse påstande fremviste jeg regnemaskineoptegnelsen.

Guillot hentede da optegnelserne fra maskinen og forsøgte at retfærdiggøre ændringen af de pågældende data ved at forklare, at det drejede sig om en korrektion, der skyldtes en ændring af forsøgsdataene, en ændring for hvilken Guillot var i stand til at fastsætte den 'nøjagtige' korrektionsstørrelse uden at have gennemført noget forsøg«.

Følgerne af dette notat blev genstand for en retstvist mellem Guillot og Kommissionen, der førte til Domstolens (anden afdeling) dom af 11. juli 1974 (Sml. 1974, s. 791).

11. Ved skrivelse af 7. maj 1971 gav Guillot sin fremstilling af sagen og forklarede, at han af videnskabelige grunde i enhver henseende korrekt havde korrigeret forsøgsmålingerne, og at han med hensyn til de sidste seks målinger var blevet nødsaget til at foretage en særlig korrektion, der var påkrævet som følge af, at en kolbe i forsøgsopstillingen uheldigvis var kommet til at stå skævt. Han sluttede med at anmode om, at en eller flere kvalificerede og uvildige personer skulle overtage samtlige de optegnelser, Malvicini var i besiddelse af, studere og kontrollere samtlige tal heri samt Malvicinis matematiske analyse med henblik på at efterprøve, om dennes fortolkning af resultaterne var korrekt for således at kunne afkræfte Malvicinis ærerørige beskyldninger.

12. I en skrivelse af 6. juli til Caprioglio, FFC's generaldirektør, kommenterede Malvicini Guillot's sagsfremstilling. I korthed opretholdt han sit synspunkt men tilføjede, at Guillot angående samtlige målinger udført den 29. april efter kl. 11.25 blot havde overgivet ham resultaterne og ikke selve optegnelserne fra spektrometret, og at han ikke så nogen grund til en forskydning af de sidste seks målinger i forsøget, eftersom disse resultater stemte udmærket overens med de foregående målinger. Guillot fik ikke tilsendt denne skrivelse.

13. På Caprioglio's anmodning oplyste Guillot i et notat af 9. juli 1971, at han ikke nøjagtigt erindrede, hvornår han havde informeret Malvicini om de foretagne korrektioner, men at det i hvert fald var sket den 30. april 1971, at Malvicini havde beskyldt ham for forfalskning mandag den 3. maj, og at han samme dags eftermiddag på ny havde søgt at forklare Malvicini alt, hvad han havde foretaget sig.

14. Den 21. oktober 1971 udfærdigede Malvicini til Kommissionens tjenestegrene et dokument med overskriften »kortfattet fremstilling og bemærkninger vedrørende de omstændigheder, der har

foranlediget Guillot til at indgive klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90«, som indeholdt følgende afsnit:

»Guillot afleverede resultaterne af de målinger, der var gennemført fra forsøgets begyndelse (kl. 9.46 den 28. april) indtil kl. 11.25 den 29. sammen med optegnelserne fra analysatorens skriver, og alene resultaterne af 11 ud af de 14 målinger, der var gennemført fra kl. 11.35 den 29. april til kl. 7.10 den 30 april.

Den næste dag, den 1. maj opdagede jeg, da jeg ville opstille de sidste målepunkter grafisk, at jeg ikke havde optegnelserne fra skriveren; jeg gik tilbage til mit kontor, idet jeg regnede med at have glemt dem på mit skrivebord, men jeg fandt dem ikke dér. Jeg fandt imidlertid i en affaldsspand et stykke af en rulle fra en Olivetti-regnemaskine, hvorpå tallene fra spektrene fra de sidste 10 målinger fandtes. Disse tal svarede ikke til dem, Guillot havde givet mig.

Mandag den 3. maj forsikrede Guillot, som jeg udspurgte, at de data, han havde forsynet mig med, var dem fra analysatoren uden nogen som helst rettelser. Da jeg viste ham, at jeg havde de data, der var optegnet på regnemaskine-rullen, kunne han ikke give mig en forklaring og forlod bygningen.

Da jeg havde en vis mistanke, opsamlede jeg alle stykker med optegnelser fra skriveren og regnemaskinen, der var i affaldsspanden.

Om eftermiddagen kom Guillot tilbage til centret og fortalte, at han havde ændret måleresultaterne på korrekt måde, fordi han den 30., da han demonterede den tekniske opstilling, opdagede, at kolben med den radioaktive blanding ikke sad, som den skulle. Til støtte herfor udarbejdede han et notat indeholdende alvorlige beskyldninger mod mig og med et teknisk bilag på 8 sider med kalkyler, tabeller og grafiske opstillinger, hvormed han ville godtgøre, at den foretagne overføring af målepunkterne vedrørende de sidste seks forsøg var en korrektion, som var påkrævet af kolbens hældning for at få dem til at stemme overens med tallene fra den 29.

Jeg rekonstruerede stykke for stykke de opsamlede optegnelser fra skriveren, og jeg konstaterede, at også de data, der var indsamlet den 29. fra kl. 11.35 var blevet korrigeret på 'lige så påkrævet' måde, hvilket forklarede grundene til, at Guillot skriftligt, medens han udfærdigede det tekniske bilag, havde anmodet mig om den liste over spektre, som jeg sad inde med«.

15. Dette dokument blev udarbejdet på anmodning fra centrets generaldirektør »for at få kendskab til de forskellige faktorer og nøjagtige omstændigheder, hvorunder Guillot's arbejde har fundet sted, og således med henblik på at kunne vurdere Guillot's bemærkninger og udtalelser (generaldirektørens skrivelse af 25. januar 1972).

16. Guillot modtog ikke nogen genpart af dette notat. På et eller andet tidspunkt blev det uden hans viden vedlagt hans aktsamling.

17. Diskussionerne mellem Guillot og hans overordnede fortsatte. På sidstnævntes anmodning den 22. februar 1972 oversendte Guillot til Benco 193 spektre for foregående forsøg. I et notat af 25. februar 1972 præciserede han i øvrigt blandt andet, at de virkelig vigtige resultater var de 20 første vedrørende de den 28. april 1971 foretagne opløsninger og de 10 andre fra den 29. april.

18. Ved skrivelse af 26. november 1973 indgav Guillot i medfør af vedtægtens artikel 90 en klage til Kommissionen, der bl.a. indeholdt følgende passager:

»Den 15. september 1973 henvendte jeg mig til justitskontoret ved De europæiske Fællesskabers Domstol i Luxembourg for at konsultere min aktsamling, der befinder sig dér som følge af den verserende sag (53/72).

Her fik jeg for første gang kendskab til et notat underskrevet af Malvicini, der var dateret 21. oktober 1971 og bar overskriften:

'Breve descrizione e precisazioni sui fatti che hanno spinto il Signor Guillot a inoltrare il reclamo ai sensi dell'articolo 90 dello statuto dei funzionari' [1]

Dette notat indeholder meget alvorlige beskyldninger mod mig, uden at jeg har fået nogen genpart, og det er endvidere blevet vedlagt min aktsamling uden mit vidende.
(...)
Jeg forstår, at Malvicini seks måneder efter de pågældende begivenheder, og skønt jeg omgående havde anmodet Caprioglio om, at de optegnelser, Malvicini var i besiddelse af, skulle betros en anden, beskylder mig for at have tilbageholdt optegnelserne fra 11 forsøgsmålinger (i stedet for seks, som han skrev i maj) og for at have ladet resultaterne fra tre forsøgsmålinger forsvinde fuldstændigt.
(...)
De påståede strimler, Malvicini fandt i affaldsspandene, er værdiløse: enhver kan uden vanskelighed fremstille en strimmel med tal efter eget valg, det er tilstrækkeligt at trykke på Olivetti-regnemaskinens taster i den rigtige orden for at opnå de ønskede resultater«.

Og Guillot slutter med at udtale:

»Som følge heraf anmoder jeg (...) om, at:
1. disse nye beskyldninger for forfalskning og forsætlig destruktion af resultaterne skriftligt skal dementeres, ledsaget af undskyldning for, at de er blevet fremsat og vedlagt min aktsamling uden mit vidende,
2. der gives mig erstatning for den skade, jeg har lidt ved Malvicini's forfølgelse af min person, og
3. optegnelserne fra mine forsøg med opløsning af xenon i vand skal tilbagegives i min varetægt, hvilket Malvicini har afvist.«

20. De denne klage forblev ubesvaret, anlagde Guillot nærværende sag, der blev registreret på Domstolen den 25. juli 1974, mod den stiltiende afvisning af klagen.

21. Ved særskilt dokument, som er indgået til Domstolen justitskontor den 13. februar 1975, har Kommissionen krævet sagen afvist for samtlige stævningens påstande.

22. Sagsøgeren har taget stilling hertil ved indlæg, der er indgået til Domstolens justitskontor, den 15. marts 1975.

23. Ved kendelse af 24. september 1975 har Domstolen (anden afdeling) besluttet at pådømme formaliteten og realiteten samtidigt og at udsætte afgørelsen vedrørende sagsomkostningerne.

24. Efter Domstolens dom af 11. juli 1975 i sag 53/72 (Sml. 1974, s. 791) besluttede Kommissionen at lade Centre d'Études de Mol, en belgisk institution, foretage en undersøgelse af Guillot's forsøg. Ved skrivelse af 13. december 1974 har Kommissionens befuldmægtigede meddelt sagsøgerens advokat, at den belgiske institution stillede visse betingelser, nemlig:
»1. Opgaven skal udvides således, at der gives institutionen mulighed for helt uafhængigt, på ny at gennemføre de forsøg, som måtte vise sig nødvendige, dvs.
   — uden indgreb fra parterne, men udelukkende på grundlag af oplysninger og faktorer fremlagt af Kommissionen,
   — i CEN med dettes eget materiel.
2. Opgavens formål skal udelukkende være at drage objektive konklusioner, dvs. afgøre, om »virkningerne« indtræder eller ej; såfremt de indtræder, da under hvilke betingelser, og hvilke oplysninger kan man da ud-

1 — Kortfattet fremstilling og bemærkninger vedrørende de omstændigheder, som har foranlediget Guillot til at indgive klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90.

lede heraf. I intet tilfælde foretages der bedømmelse af hæderligheden eller den faglige integritet hos den, der udførte eksperimentet;

3. Der indrømmes institutionen en frist på 6 måneder«.

25. Ved skrivelse af 25. januar 1975 protesterede sagsøgeren mod disse betingelser.

26. Som følge af forsinkelser med hensyn til afslutning af den eksterne undersøgelse indledte Kommissionen den 18. september 1975 en sideløbende intern administrativ undersøgelse og nedsatte med henblik herpå et udvalg, som fik »mulighed for at indsamle enhver oplysning, ethvert udsagn eller bevis, at have adgang til enthvert aktstykke eller dokument, der har forbindelse med de faktiske omstændigheder i sag 53/72, og navnlig forhøre de direkte implicerede tjenestemænd«.

27. Rapporten over den i Mol foretagne undersøgelse er dateret 19. september 1975. Forfatterne erklærer som følger:

»Vi har sammenholdt de resultater, der findes

— dels i de tabeller, som Malvicini har udarbejdet på talbåndene fra Olivetti-regnemaskinen og på talbåndene fra TMC-analysatorens skriver, hvoraf fotokopier er vedlagt,
— dels i de håndskrevne dokumenter udarbejdet af Guillot, samt i tabellerne i den rapport, som han tilstillede Caprioglio.

Vi konstaterer:

— Resultaterne fra 28. april (målingerne nr. 1-20), og fra natten mellem den 28. og 29. april (nr. 21-28) er identiske i de forskellige dokumenter og kan ikke bestrides.
— Resultaterne af de fem første målinger fra den 29. april (nr. 29-33) er ligeledes korrekte.
— Resultaterne fra de tre følgende målinger (34-36) udført den 29. april mellem kl. 11.35 og 12.05 *findes ikke* i Guillots papirer, som synes at have udeladt dem, fordi de ikke pegede i den ønskede retning!
— Resultaterne fra de fem følgende målinger (nr. 37-41), der står opført i Guillot's papirer, er blevet ændret. Medens resultaterne for Y ved 133Xe på ærlig vis er blevet afskrevet, er de, som er registreret ved 131mX3, alle blevet ændret således, at forholdet mellem tællingerne 133Xe/131mXe bliver mindre (3,3371) end det reelt opnåede (3,4124), således som regnemaskinens talbånd beviser det.
— Resultaterne fra de seks sidste målinger er blevet ændret af Guillot i to omgange. For det første i det håndskrevne dokument, han afleverede til Malvicini over resultaterne fra 131mXe, der er blevet divideret med faktoren 0,9829 (undtagen for målingerne nr. 44 og 46, hvor faktoren var en anden), medens resultaterne fra 133Xe ikke er blevet ændret; for det andet er resultaterne 133Xe, der findes i de tekniske bilag til den skrivelse, som blev sendt til Caprioglio, også blevet ændret.«

28. I kommentaren til disse ændringer konstaterer rapportens forfattere desuden, at ændringerne af de sidste seks målinger ikke har nogen virkning på det fænomen, som søges påvist, men at korrektionerne af de sidste målinger (nr. 37-41) fra den 29. april og udeladelsen af de tre foregående led (nr. 34-36) er afgørende, »thi uden dette eksisterer det undersøgte fænomen ikke længere«.

29. Rapporten slutter med følgende almindelige konklusioner:

»Disse forsøg er blevet foretaget med det formål at afgøre konflikten mellem Guillot og Malvicini definitivt.

Den første dag synes resultaterne at bekræfte Guillot's teser; den anden dag ændrer situationen sig desværre afgørende, og han korrigerer målingerne for heraf at kunne udlede en virkning

svarende til den, som han konstaterede den første dag.

Herefter må resultaterne fra den anden nat også ændres, men udelukkende for at få dem til at stemme overens med det sidste forfalskede resultat af målingerne fra den anden dag!

Forklaringen 'perché il flacone è stato trovato apostato ...' [1] blev givet senere, og det er en dårlig forklaring, thi den berettiger slet ikke de korrektioner af målingerne fra den anden dag eller anvendelsen af variable korrektionsfaktorer i stedet for den enhedsfaktor anvendt på samtlige målinger.

Den eneste videnskabelig korrekte indstilling ville have været simpelt hen ikke at tage hensyn til samtlige de målinger, der kunne være blevet forstyrret ved kolbens tilfældigt (?) indtrådte skæve stilling, og at gentage forsøgene den følgende dag.

I videnskabelig henseende må anvendelsen af sådanne 'tilpassede' resultater således, at den virkning, som ønskes bevist, fremkommer, antages at være egentlig forfalskning; i nærværende tilfælde, hvor forsøgene indeholdt modsigelser, er dette endvidere udtryk for uærlighed i forhold til den modpart, der foretager samme forsøg.

Det forekommer altså igen åbenbart, at Guillot er så overbevist om fænomenets eksistens, at han for enhver pris vil bevise det, og at han, når han er kommet i klemme ved forsøg, der modsiger ham, korrigerer disses resultater eller kun beholder dem, som taler for hans tese«.

30. Det interne administrative udvalg udarbejdede sin rapport den 28. oktober 1975. Også denne rapport konstaterer, at det er de fem målinger (nr. 37-41), der udførtes den 29. april 1971 mellem kl. 12.25 og 16.05, der er af betydning for godtgørelsen af det af Guillot hævdede fænomen, og det bemærkes desuden, at undersøgelsesudvalget har haft en samtale med Malvicini den 20. oktober 1975, hvorunder denne stillede et registreringsbånd fra den Olivetti-regnemaskine til rådighed for udvalgets medlemmer.

31. Rapportens punkt 9, der omhandler en afhøring af Guillot, lyder således:

»Guillot (...) har gentagne gange svaret, at de kalkyler, der var nedfældet på Olivetti-regnemaskinens registreringsbånd, ikke var blevet foretaget af ham. Desuden har han gjort gældende, at det er meget let for enhver at foretage disse beregninger på ny.

I øvrigt må det bemærkes, at Malvicini ligeledes til udvalgets medlemmer har forelagt registreringsbåndene fra TPM-multikanalanalysatoren, som vedrører de omtvistede målinger. Udvalgets medlemmer har konstateret fuld overensstemmelse mellem de talværdier, som findes på registreringsbåndet fra TPM-multikanalanalysatoren og på båndene fra Olivetti-regnemaskinen. Så vidt vides er det for øvrigt udelukket, at det — under hensyn til de tekniske midler, der stod til rådighed i Ispra 1971 — ad kunstig vej var muligt at sammensætte et sådant registreringsbånd.

Som følge heraf kan udvalgets medlemmer ikke komme til andet resultat, end at det registeringsbånd fra Olivetti-regnemaskinen, som Malvicini har fremlagt, er ægte.«

32. Rapportens konklusion er følgende:

»I betragtning af de oplysninger, der er stillet til udvalgets rådighed, og de omstændigheder, som det har måttet konstatere, er det af den opfattelse, at ændringerne af eksperimenternes talværdier samt fremsendelsen af dem i form af en rapport, som Guilllot har fundet det rigtigt at gøre, er uacceptable på det videnskabelige og faglige plan, og udvalget finder, at den alvorlige kritik mod Guillot er berettiget.«

33. Den 3. november 1975 rettede Guillot en kritik mod formanden for dette undersøgelsesudvalg over den måde,

1 — Kolben kom til at stå i en forkert stilling.

hvorpå han var gået frem, navlig p.g.a. den omstændighed, at Guillot var blevet nægtet at undersøge de pågældende bånd for at sige god for dem.

34. Kommissionen har til sagens akter ligeledes indleveret en rapport fra CEN Mol, der er dateret 29. december 1975. Denne rapport omhandler en række forsøg udført i Mol svarende til dem, der blev udført af Guillot og Malvicini i april 1971, og rapporten kommer til det resultat, at hvis »der findes en isotop-virkning ved opløsningen af de radioaktive xenongasarter, er den meget svag, meget svagere end den, der anføres i Guillots resultater«. Denne rapport, som udelukkende angår de eventuelle videnskabelige fejl, som Guillot og Malvicini har begået, har for Guillots vedkommende fremkaldt et svar, der også ligger på det videnskabelige plan.

35. Endvidere har Kommissionen fremlagt en rapport fra CEN Mol af 26. april 1976, som er et tillæg til de foregående to rapporter fra denne institutionen.

36. Denne rapport giver udtryk for den opfattelse, at der ikke kan rejses tvivl om, hvorvidt de pågældende bånd er ægte, hvilket støttes på nedenstående tre grunde:

— »For det første kan det ikke hævdes, at sådanne bånd ved hjælp af en impulsgiver kan fremstilles uden videre uden støtte i noget forsøg, thi noget sådant vil kræve et enormt arbejde med de talrige spektre, der hver indeholdt 400 resultater, og de således opnåede spektres utroværdighed ville omgående blive bemærket af videnskabsmænd, som er trænet i disse tekniske forsøg ved atom-spektrometri.

— For det andet er det heller ikke holdbart at hævde, at disse bånd stammer fra tidligere forsøg, for resultaterne ville aldrig blive identiske med dem, der findes i Guillot's rapport. Imidlertid er de resultater, som ikke er blevet 'ændret' — de, er vedrører 133Xe — helt og holdent identiske.

— Endelig ville forskellige notater på båndene meget let kunne føre til afsløring af ophavsmandens identitet«.

37. Som bilag til denne tillægsrapport findes en fotokopi af den håndskrevne rapport, som Guillot udarbejdede under forsøgene fra den 28. til den 30. april, som han herpå tilstillede Malvicini, og i hvilken der findes forskellige maskinskrevne optegnelser fra sidstnævnte.

38. Domstolen (anden afdeling) har opfordret sagsøgeren til at fremsætte sine skriftlige bemærkninger til tillægsrapporten, hvilket han har gjort ved indlæg af 9. september 1976. Domstolen har ligeledes anmodet Kommissionen om at fremlægge originalerne af samtlige bånd og registreringer, som den er i besiddelse af, og som vedrører forsøgene fra den 28. til den 30. april 1971. Desuden har den anmodet om, at originalen af den af Guillot håndskrevne rapport, der er omtalt ovenfor, skal fremlægges.

II — Parternes påstande

I stævningen har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstand:

1. Den stiltiende afvisning af klagen af 26. november 1973 erklæres for ugyldig og uden retsvirkninger.
2. De statueres, at Malvicinis notat af 21. oktober 1971 af Kommissionen skal fjernes fra sagsøgerens aktsamling.
3. Kommissionen dømmes til at betale sagsøgeren en million belgiske francs i erstatning, idet sagsøger forbeholder sig ret til at ændre beløbet under sagen.
4. Det erklæres og bestemmes, at Malvicini til sagsøgeren skal aflevere optegnelserne fra dennes forsøg med opløsning i xenon-vand.
5. Kommissionen idømmes sagens omkostninger.

I sit mellemkommende indlæg har *Kommissionen* nedlagt følgende påstand:

1. Nærværende sag afvises på alle punkter eller i det mindste på nogle.

2. For så vidt som sagen ikke skulle blive afvist på samtlige eller visse punkter, eller blive afvist af anden grund, navnlig ud fra hensynet til god retspleje, udsættes sagen, indtil Kommissionen har fremlagt rapporten fra den undersøgelse, som den har indledt.
3. Følgelig forbeholder den parterne ret til inden for de af Domstolen fastsatte frister at fremsætte deres bemærkninger til indlæggene vedrørende realiteten.
4. Sagsøgeren idømmes sagens omkostninger.

Som svar på dette indlæg har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstand:
1. Sagen tages under realitetsbehandling.
2. Subsidiært træffes der afgørelse om, at afvisningspåstanden behandles i forbindelse med realiteten.
3. Afgørelsen af sagsomkostningerne udsættes.

Ifølge *Kommissionens* svarskrift har den, med forbehold af afvisningspåstanden, nedlagt følgende påstand:
1. Frifindelse.
2. Sagsøgeren idømmes sagens omkostninger.

I replikken har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstand:
1. Sagerne 53/72 og 43/74 forenes, i det mindste under den mundtlige forhandling.
2. Følgelig gives der parterne tilladelse til at indgive et uddybende indlæg som følge af Kommissionens fremlæggelse af tre nye rapporter i sag 53/72.
3. Subsidiært føres det til retsbogen, at sagsøgeren fastholder de i stævningen formulerede påstande.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Vedrørende formaliteten

Kommissionen har gjort gældende, at det første af sagsøgeren påberåbte anbringende — krænkelse af de i vedtægtens artikel 24 fastsatte pligter — samt hans fjerde påstand — aflevering af de nævnte optegnelser til sagsøgeren — er uegnede til realitetsbehandling på dette stade. Sagsøgerens andet anbringende om, at sagsøgte ikke har overholdt vedtægtens artikel 26, stk. 2 og 3, bør afvises, idet det strider mod retskraftsprincippet under hensyn til Domstolens dom i sag 53/72, og at det i hvert fald ikke er modent til påkendelse. Den tredje påstand om erstatning af en skade, sagsøgeren angiveligt har lidt, er også uegnet til behandling eller ikke modent til påkendelse på dette stade.

I replikken har *sagsøgeren* forkastet Kommissionens argumenter og indsigelser med henblik på afvisning af sagen.

Vedrørende realiteten

Sagsøgeren gør gældende, at han med rette kan forlange af Kommissionen, at den bistår og beskytter ham i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 24, og at han — såfremt han ikke har krav på, at Kommissionen indleder disciplinærsag mod Malvicini, hvilket henhører under dens frie skøn — under alle omstændigheder kan forlange, at Kommissionen anerkender, at beskyldningerne mod ham var grundløse og derfor uberettigede. Kommissionens nægtelse af bistand og beskyttelse er desuden en tjenestefejl.

Hvad angår Kommissionens vedlæggelse af Malvicinis notat af 21. oktober 1971 i sagsøgerens aktsamling er dette en omstændighed, som strider mod tjenestemandsvedtægtens artikel 26, stk. 2 og 3, og at den har vedlagt det pågældende notat i sagsakterne og følgelig fremlagt det i sag 53/72 bør antages at være en tjenestefejl.

Kommissionens systematiske nægtelse af at bringe forfølgelsen af sagsøgeren til ophør er ligeledes en tjenestefejl. Desuden har den begået en tjenestefejl ved at undlade at skride ind, når en af dens ansatte hårdnakket vedbliver at tilsvine sag-

søgerens omdømme, og den fremmede endda den pågældende ansattes beskyldninger, idet den vedlagde Malvicinis notat af 21. oktober 1971 i sagsøgerens aktsamling, der var fremlagt for Domstolen i sag 53/72. Disse tjenestefejl er årsager til en skade, som med hensyn til den økonomiske og ideelle skade i forening kan ansættes til 1 million belgiske francs med forbehold for ændring under sagen. Denne skade er i øvrigt forskellig fra den, som var genstand for en anden påstand i sag 53/72.

Hvad angår de omtvistede optegnelser skal de enten vedlægges sagsøgerens aktsamling, i hvilket tilfælde der ikke er nogen grund til, at de forbliver i Malvicini's besiddelse, eller også er der ingen grund til i aktsamlingen at vedlægge oplysninger om et bestemt arbejde men udelukkende de dokumenter, der vedrører selve det videnskabelige arbejde, og i så fald er der overhovedet ingen grund til, at de optegnelser, som der er alvorlig strid om mellem Malvicini og sagsøgeren, forbliver i Malvicinis besiddelse, som kunne destruere dem, forlægge dem, ændre dem etc.

I svarskriftet har *Kommissionen* anført, at Malvicinis notat af 21. oktober 1971 blev fremlagt for Domstolen i retsmødet den 30. maj 1974 i sag 53/72 efter anmodning fra generaladvokaten, i indforståelse med parterne og ganske officielt. Domstolen fik derfor udelukkende kendskab til det, fordi det fandtes i Guillots aktsamling, men også og navnlig fordi det blev fremlagt i retsmødet. Generaladvokaten tager i øvrigt i vidt omfang stilling hertil i sit forslag til afgørelse.

Ifølge sagsøgte indeholder det pågældende notat i øvrigt ikke nogen ny beskyldning i forhold til de beskyldninger, der gav anledning til sag 53/72. De samme beskyldninger, der samme dokumenter vedrørende disse beskyldninger blev forhandlet ved Domstolen og førte til dom 53/72, hvorved det pålagdes Kommissionen at foretage en undersøgelse med henblik på at finde beviser for beskyldningerne. Nu har Kommissionen fremlagt undersøgelsesrapporterne, og de konklusioner, der udledes heraf, gør det ikke muligt for den at imødekomme sagsøgerens ønsker og betyder, at hans ønske om anvendelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 24 på hans forhold må bortfalde.

Kommissionen realiserede også sin hensigt om at fjerne papirerne fra aktsamlingen, såsnart dette var blevet pålagt den af Domstolen ved udfaldet af sag 53/72, hvilket sagsøgeren i øvrigt kunne have konstateret, dersom han havde konsulteret sin aktsamling. Hans udtalelse om, at klagen af 26. november 1973 navnlig vedrørte fjernelsen af Malcivinis notat fra aktsamlingen, er ukorrekt. Et sådant krav blev ikke rejst i klagen, og der var derfor ikke grund til at svare herpå, så meget mere som fjernelsen af de anfægtede dokumenter skete så hurtigt som muligt efter dommen i sag 53/72. Det er Kommissionens opfattelse, at fjernelsen af de anfægtede dokumenter var en adækvat og berettiget foranstaltning, der imødekom sagsøgeren, endog før han formulerede sin klage af 26. november 1973, som kun indeholdt et krav om undskyldninger, som der ej heller senere var anledning til at give.

Kravet om, at optegnelserne skal vedlægges sagsakterne er under hensyn til de Domstolen forelagte oplysninger, navnlig undersøgelsesrapporterne, åbenlyst i strid med sagsøgerens anbringende, hvorefter Kommissionen ved at give tilladelse til, at disse dokumenter blev vedlagt sagsøgerens aktsamling, har begået en tjenestefejl, ligesom det strider mod begæringen om, at Malvicinis notat af 21. oktober 1971 skulle fjernes. Ved under alle omstændigheder at kræve tilbagelevering af optegnelserne overser sagsøgeren, at institutionen har ejendomsret til det materiel, som det stiller til tjenestemændenes rådighed.

I replikken har *sagsøgeren* svaret, at der ganske givet er forskel på sagsgenstanden i hhv. sag 53/72 og 43/74, men at hensynet til principperne om god respleje til-

siger, at de to sager behandles samtidig, hvilket betyder, at gentagelser undgås, for slet ikke at tale om risikoen for sammenblanding ved fremlæggelse af forskellige faktiske forhold, der dog befinder sig i samme tidsmæssige sammenhæng.

Vedrørende optegnelserne har sagsøgeren præciseret, at dem, han kræver tilbageleveret, vedrører forsøgene fra 1970 og 1971, før forsøget den 28. april 1971. De pågældende optegnelser var blevet overgivet af sagsøgeren i Benco's varetægt den 25. februar 1972 efter ordre fra Malvicini af 22. februar 1972, og de er aldrig blevet tilbageleveret til ham på trods af hans anmodninger herom.

Sagsøgeren har bedyret sin oprigtighed. Han har erklæret, at såfremt han havde ønsket at skjule noget for Malvicini, ville han ikke have overladt denne samtlige registreringsbånd, navnlig ville han ikke have overgivet de tekniske bilag den 7. maj 1971, hvori samtlige målinger stod opført, herunder de korrigerede målinger, skønt han — stillet over for Malvicinis beskyldninger af 4. april 1971 — kunne have nøjedes med at udfærdige de tekniske bilag og blot uden konklusion opføre de oplysninger, der fandtes i hans håndskrevne notater.

Derimod henleder sagsøgeren Domstolens opmærksomhed på, at Malvicini har givet tre forskellige fremstillinger af begivenhedernes forløb. Een i skrivelsen af 4. april 1971, en anden i skrivelsen af 6. juli 1971 og en tredje version af beskyldningerne, i det omtvistede notat af 21. oktober 1971. De pågældende fremstillinger stemmer slet ikke overens.

Ligeledes henleder han Domstolens opmærksomhed på, at Malvicini slet ikke reagerede den 30. april 1971 om morgenen, da sagsøgeren overgav ham optegnelserne fra målingen af 28. og 29. april, ved hvilken lejlighed han endda udtømmende forklarede ham om korrektionen af de sidste optegnelser, der i øvrigt ikke har den mindste betydning for påvisningen af teorien, idet resultaterne fra de tidligere optegnelser var fuldt tilstrækkelige.

Malvicini fremkom først med sine beskyldninger om tirsdagen, skønt han allerede om mandagen havde tilstillet centrets generaldirektør et notat, som ikke indeholdt nogen beskyldning.

Med hensyn til fjernelsen af aktstykket er dette ifølge sagsøgeren ikke tilstrækkeligt til at genoprette den skade, som det kunne forårsage, nemlig den særligt alvorlige æreskrænkelse, som det indeholder. Dokumentet fandtes i sagsøgerens aktsamling, der var fremlagt for Domstolen, og det var blevet bragt på tale i retsmødet i sag 53/72. Det er derfor blevet genstand for den offentlighed, der kræves, for at der kan antages at foreligge en æreskrænkelse, og modparten bør bære retsvirkningerne heraf, idet skaden er godtgjort.

At dokumentet blev fremlagt i retsmødet i sag 53/72 modsiger ikke sagsøgerens tese, thi det, han gør gældende som en tjenestefejl, er, at dokumentet blev vedlagt hans aktsamling, hvilket strider mod vedtægtens artikel 26 under hensyn til dets krænkende karakter.

Klagen og dens indhold viser, at sagsøgeren i virkeligheden anfægter, at det pågældende notat blev vedlagt hans aktsamling, uden at han fik meddelelse herom, hvilket indirekte er en henvisning til vedtægtens artikel 26.

Hvad angår optegnelserne bemærker sagsøgeren, at han, selv om han ikke længere kan kræve tilbagelevering af dem, eftersom de tilhører institutionen, dog har ret til at forlange, at de ikke forbliver i uberettigede tredjemænds besiddelse, og at der bør udarbejdes en præcis oversigt over dem under sagsøgerens kontrol, idet dokumenterne herefter eventuelt skal overdrages til en tredjemand udpeget efter enighed mellem parterne, eller til en af Domstolen udpeget person. Han har brug for disse dokumenter og bør under alle omstændigheder kunne gøre sig bekendt med dem, dels med

henblik på fortsættelse af sit eget forsøgsarbejde, og dels for mere hensigtsmæssigt at kunne svare på konklusionerne i den sidste Collard-rapport.

Vedrørende rapporten fra det interne administrative udvalg er det sagsøgerens opfattelse, at den blev udarbejdet med urimelig hast. Udvalget forhørte kun Malvicini og sagsøgeren, og der blev foretaget et syn og skøn, der i det væsentlige kun byggede på et af registeringsbåndene fra Olivetti-regnemaskinen og på et af båndene fra analysatoren.

I øvrigt blev udvalget ensidigt sammensat. Skønt dets undersøgelser førte til konklusioner, der krænkede sagsøgerens ære, fik han ingen af de i tjenestemandsvedtægtens artikel 9 hjemlede garantier hvad angår dels den paritetiske sammensætning af disciplinærrådet, dels garantierne i vedtægtens bilag 9.

Der forelå ej heller tilstrækkelige oplysninger for det interne administrative udvalg, thi det modtog ikke fra Kommissionen parternes erklæringer med bilag, udover de dokumenter, som det allerede havde rådighed over. Desuden arrangerede udvalget heller ikke et møde mellem Malvicini og sagsøgeren.

Formanden for det interne administrative udvalg forelagde ikke sagsøgeren netop de dokumenter – med henblik på, at han kunne undersøge, identificere og eventuelt tage en kopi af dem – som i den sidste ende kom til at være afgørende for den fældende dom, nemlig registeringsbåndene fra Olivetti-regnemaskinen.

Med hensyn til registreringsbåndene fra analysatoren viste undersøgelsesudvalgets formand sagsøgeren et fragment med gnidret skrift, og han bad ham om ikke at røre det. Der var ikke tale om at give sagsøgeren mulighed for at undersøge, identificere og eventuelt tage kopi af de pågældende dokumenter.

Det fragment af et registreringsbånd, som blev vist sagsøgeren på lang afstand, havde en længde af ca. 30 cm, skønt alle båndene for hvert forsøg måtte have været flere meter langt. Det er utilstedeligt blot at uddrage et fragment, som i øvrigt ikke er identificeret.

Ifølge sagsøgeren er der i sagen sket en tilsidesættelse af forsvarets rettigheder. I sagen *Degreef* mod *Kommissionen* (Sml. 1954-1964, s. 507; org.ref. Recueil 1964, s. 766) statuerede Domstolen, at integrationsudvalget, et rådgivende udvalg oprettet i medfør af artikel 102 i vedtægten af 1962, skulle respektere forsvarets rettigheder. Der er et ukrænkeligt prinicp for overholdelse af forsvarets rettigheder, at det er absolut nødvendigt, at begge parter får aktindsigt, og dette princip trænger sig på med samme styrke i den nærværende administrative procedure.

Desuden er skrifteksperterne altid meget omhyggelige med at sørge for, at den part, hvis skrift skal undersøges, underskriver såvel den tekst, der påstås at være forfalsket, som sammenligningsfaktorerne, dvs. de dokumenter, der hidrører fra tiltalte, og som skal tjene til bevis for, at det dokument, som påstås at være forfalsket, hidrører fra samme hånd.

Vedrørende rapporterne fra den belgiske institution forhørte Collard, der i raliteten var forfatter til disse, ikke sagsøgeren. Han kom til sin konklusion på grundlag af de samme dokumenter som det interne administrative udvalg, og hans sagkyndige udtalelse giver derfor anledning til den samme kritik som ovennævnte udvalgsrapport.

Med hensyn til de af modparten fremlagte rapporter er de efter sagsøgerens opfattelse værdiløse. Når henses til det lange tidsforløb, som Kommissionen er ansvarlig for, idet den ikke i maj 1971 traf de nødvendige foranstaltninger for at undersøge de faktiske omstændigheder og således bringe beskyldningerne mod sagsøgeren til ophør, er det dennes opfattelse, at det ikke længere ved hjælp af en bevisførelse er muligt at komme til klarhed over, hvad der faktisk skete i slut-

ningen af april 1971. Domstolen, som allerede med en dom om annullation har sanktioneret modpartens nægtelse af at afgøre tvisten, bør nu statuere, at Kommissionen fremdeles har begået fejl, og at det er denne fejl, som er årsag til den af sagsøgeren lidte skade.

I duplikken har *Kommissionen* svaret, at selv om dokumentet af 21. oktober 1971 ikke var blevet fremlagt, ville parternes nuværende retsstilling ikke have ændret sig.

Det er Kommissionens opfattelse, at resultaterne fra de to undersøgelser, der er blevet foretaget uafhængigt af hinanden, er præcise og overensstemmende og kommer til de samme konklusioner.

I øvrigt fremgår det af Domstolens dom, at det faktisk drejer sig om en undersøgelse, som administrationen — under udøvelse af sine beføjelser og under opfyldelse af sine pligter — har ansvaret for, såvel på det organisatoriske plan som med hensyn til de retsvirkninger, der skal uddrages heraf.

Hvad angår den opfattelse, hvorefter den undersøgelse, administrationen skal foretage, skal være omfattet af vedtægtens regler om disciplinær forfølgning, er det Kommissionen umuligt at acceptere denne.

De vedtægtsmæssige organer er nemlig oprettet for at fungere inden for deres kompetence, og at nedsætte et falsk disciplinærråd for at foretage den af Domstolen krævede undersøgelse ville betyde, at man med vilje ville løsne organet fra dets beføjelser.

Dommen er særdeles klar vedrørende spørgsmålet, om ansvaret for undersøgelsen bør påhvile administrationen. Det var væsentligt at gennemføre undersøgelsen under overholdelse af de principper, der bør være bestemmende for dens handlemåde, nemlig den upartiskhed og uafhængighed, som kræves af objektiviteten i selve konklusionerne af undersøgelserne.

Domstolen præciserede udmærket formålet med undersøgelsen, således at fastsættelsen af procedureregler, der ikke er på deres plads ved udførelsen af en bestemt opgave, ikke havde nogen betydning.

Princippet om overholdelse af forsvarets rettigheder hører heller ikke hjemme her. Når der ikke er nogen individuel ret, som skal beskyttes, er det absurd at tale om forsvaret og dets rettigheder.

Efter sin egen opfattelse har Kommissionen fuldt ud gjort, hvad der krævedes til opfyldelse af dom 53/72, og den har tilføjet, at dette samtidig gør det muligt for den at fremlægge de faktorer i sit forsvar, der er absolut nødvendige for, at den i nærværende sag kan få medhold i samtlige påstande.

IV — Mundtlige forhandlinger og bevisførelse

1. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolen at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Advokat Slusny og Pincherle har den 18. november 1976 indgivet indlæg for hhv. sagsøgeren og Kommissionen.

2. I ovennævnte retsmøde kom det klart frem, at dersom de bånd fra TMC-multikanalanalysatorens skriver, der angik resultaterne fra forsøgene kl. 12.05 — 13.20, 14.15 — 14.10 og 16.05, er ægte, således som Malvicini og senere eksperterne fra Mol hævder, vil det være berettiget af Kommissionen at afvise Guillots krav.

3. Udover det af Malvicini anførte hviler det væsentligste argument for båndenes ægthed på den kendsgerning, at resultaterne for en af gasarternes vedkommende, nemlig Xe^{133}, i Guillots rapport enten helt eller med ganske få afvigelser svarer til de talværdier, som var registre-

ret på båndet fra skriveren efter fradrag af grundstøjen fra apparaturet.

4. Sagsøgerens advokat vil bestride denne antagelse om overensstemmelse, hvorfor han har henledt Domstolens opmærksomhed på den omstændighed, at der på samtlige bånd fra skriveren (både de, der anerkendes som ægte og de, som påstås at være forfalsket), faktisk er en fejl fra maskinens side i enerkolonnen, således at den undertiden intet registrerer og undertiden kun delvis registrerer tallet. Ved enten at indføje et nul eller et nital i stedet for det ulæselige tal får man herved en gaffel af øvre og nedre værdier. Ifølge sagsøgeren falder de i hans rapporter omtalte resultater uden for den minimal- og maksimalværdi, der fremkommer ved sammenlægning af de tal, som er registreret på det angiveligt forfalskede bånd. For nærmere at forklare dette synspunkt har sagsøgerens advokat i retsmødet fremlagt en grafisk opstilling for Domstolen, hvoraf det fremgik, at summen af tallene vedrørende målingerne udført fra kl. 12.25 til kl. 16.05 på gassen Xe^{133} på ingen måde svarede til de resultater, som nævnes i Guillots to rapporter.

5. Da Domstolen gav advokat Slusny tilladelse til at fremlægge et uddrag af hans indlæg, som skulle begrunde uoverensstemmelsen mellem resultaterne i syns- og skønserklæringen fra eksperterne i Mol, og dem, der fandtes i Guillots rapporter, gav afdelingsformanden ligeledes Kommissionen en frist til skriftligt at fremstille sine bemærkninger til denne nye omstændighed.

6. I sit svar har Kommissionens befuldmægtigede anført, at sagsøgeren i den grafiske opstilling, som advokat Slusny har fremlagt for Domstolen, har undladt at fratrække apparaturets grundstøj en konstant faktor, der skulle fratrækkes det samlede resultat, således som Guillot i øvrigt havde gjort med hensyn til de foregående forsøg, som ikke påstås at være falske. Hvis grundstøjen fratrækkes, fremkommer der fuldstændig overensstemmelse mellem resultaterne i Guillots rapporteur og de tal, de findes på båndet fra skriveren på TMC-analysatoren.

7. På begæring af advokat Slusny har Guillot fået tilladelse til at tage til genmæle herimod, og det er her fremgået, at de tal, han angiver i sit tekniske bilag, ikke er blevet korrigeret med grundstøjen.

8. Stillet overfor denne afvigelse i fremstillingen af de faktiske omstændigheder og andre modstridende forhold, der har vist sig under skriftvekslingen, har domstolene i medfør af procesreglementets artikel 60 besluttet at anordne en bevisførelse. Den har besluttet at høre Guillot som part, samt som vidner Benco, Dominici, Collard, en af eksperterne fra Mol, samt Malvicini.

9. Sagsøgeren og vidnerne blev hørt i retsmødet den 3. marts 1977.

10. Efter at have hørt vidnerne har Domstolen indrømmet sagsøgeren en frist til at fremsætte sine eventuelle bemærkninger til bevisførelsen. For sagsøgeren blev der indgivet skriftlige indlæg den 12. april 1977.

11. Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 12. maj 1977.

Præmisser

1 Nærværende sag har, som sag 53/72, der blev anlagt af samme sagsøger mod Kommissionen og afgjort ved Domstolens dom af 11. juli 1974 (Sml. 1974,

s. 791), sin oprindelse i en række forsøg udført mellem den 28. og 30. april 1971 af sagsøgeren, som er videnskabelig tjenestemand ved Euratoms fælles forskningscenter (herefter benævnt »FFC«) i Ispra;

2 ved de pågældende forsøg, hvorved en blanding af radioaktive xenon-gasser og en stabil xenon-gas blev opløst i vand, havde sagsøger søgt at bevise, at en af ham siden 1968 hyldet teori angående en isotopadskillelsesvirkning var rigtig;

3 den 4. maj 1971 tilstillede sagsøgerens direkte overordnede, Malvicini, der af sagsøgeren havde fået underretning om resultatet, FFC's generaldirektør et notat med overskriften »Forfalskning af forsøgsresultater«, hvori kan beskyldte sagsøgeren for at have ændret resultaterne fra de sidste seks målinger for at give det udseende af, at der forelå en adskillelsesvirkning.

4 Ved afgørelse af 14. april 1972 afviste Kommissionen en klage af 3. januar 1972 fra sagsøgeren, hvori han bl.a. søgte at opnå tilbagekaldelse af de beskyldninger, der var fremsat mod ham af hans overordnede;

5 det var med påstand om annullation af denne afgørelse, at sagsøger anlagde sag 53/72.

6 Ved dom af 11. juli 1974 statuerede Domstolen, at Kommissionen, ved i afgørelsen af 14. april 1972 ikke udtrykkeligt at have svaret på realiteten i sagsøgeres anmodning, måtte anses for at have afslået at foretage en undersøgelse for at afgøre, om beskyldningerne mod sagsøgeren var begrundede, hvorfor den havde tilsidesat sine forpligtelser over for denne;

7 som følge heraf annullerede Domstolen Kommissionens afvisning.

8 Sagsøgeren opdagede, at der i hans aktsamling, som af sagsøgte var tilsendt Domstolens justitskontor i sag 53/76, fandtes et notat dateret 21. oktober 1971, der var udarbejdet efter anmodning af FFC's generaldirektør, underskrevet af Malvicini og uden sagsøgerens vidende vedlagt hans aktsamling;

9 i det pågældende dokument, der bar overskriften »Kortfattet fremstilling og bemærkninger vedrørende de omstændigheder, som har foranlediget Guillot til at indgive klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90«, udvidedes de beskyldninger, som Malvicini havde rejst i sit notat af 4. maj 1971, idet det nu hævdedes, dels at resultaterne for de sidste 11 målinger var blevet ændret, dels at sagsøgeren havde ladet resultaterne fra tre andre, tidligere målinger forsvinde.

10 Ved klage af 26. november 1973 indgivet i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90 krævede sagsøger fjernelse af dokumentet fra sin aktsamling, tilbagekaldelse af de nye beskyldninger, erstatning for den skade, han anførte at have lidt samt tilbagegivelse af de hos Malvicini beroende optegnelser over sagsøgers forsøg med opløsning af xenon i vand;

11 da Kommissionen ikke reagerede på denne klage, anlagde sagsøgeren nærværende sag, som blev registreret på Domstolen den 25. juni 1974, og hvorunder han har nedlagt følgende påstand:

— Kommissionens stiltiende afvisning af hans klage annulleres.

— Notatet af 21. oktober 1971 fjernes fra hans aktsamling.

— Kommissionen tilpligtes at betale en million belgiske francs i erstatning.

— Tilbagegivelse af optegnelserne over de af ham udførte forsøg.

Vedrørende formaliteten

12 Kommissionen har anført en række formalitetsindsigelser med henblik på afvisning af nærværende sag på alle punkter, »eller i det mindste på nogle«;

13 disse indsigelser kan sammenfattes således:

— da den af Kommissionen indledte undersøgelse ikke er afsluttet, kan sagsøgeren ikke over for Fællesskabet gøre gældende, at det ikke har ydet ham bistand, og at vedtægtens artikel 24 således er krænket;

— Kommissionens fjernelse af Malvicinis notat af 21. oktober 1971 fra sagsøgerens aktsamling har medført, at sagsøgerens anbringende med hensyn til vedtægtens artikel 26 er blevet uden genstand;

— den tredje påstand om erstatning af en skade, som sagsøgeren skulle have lidt, er ikke moden til påkendelse, idet Kommissionen endnu ikke havde foretaget den ovenfor nævnte undersøgelse;

— de pågældende optegnelser er Kommissionens ejendom.

14 Samtlige disse indsigelser vedrører sagens realitet, og de kan derfor ikke behandles som en del af formaliteten.

Vedrørende realiteten

15 Kommissionen har overtrådt vedtægtens artikel 26, idet den uden sagsøgers vidende har indføjet Malvicinis notat af 21. oktober 1971 i hans aktsamling;

16 da det nævnte notat i mellemtiden er blevet fjernet fra aktsamlingen, er sagsøgerens krav herom imidlertid blevet uden genstand.

17 Kravet om tilbagegivelse af optegnelserne vedrørende de videnskabelige forsøg, som sagsøgeren har udført, kan ikke tages til følge;

18 de pågældende dokumenter angår de forsøg, der er udført af sagsøgeren i hans egenskab af tjenestemand ved FFC, og er derfor Kommissionens ejendom.

19 Det væsentligste problem, som skal løses i denne sag, er Kommissionens påståede krænkelse af vedtægtens artikel 24, der bestemmer, at »Fællesskaberne yder deres tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat ... ærerørige beskyldninger ... rettet mod tjenestemanden ... på baggrund af hans stilling eller hverv«;

20 i dommen af 11. juli 1971 henviste Domstolen, foruden de pligter, som i medfør af nævnte vedtægts artikel påhviler administrationen, til almindelige retsgrundsætninger og principper for god forvaltning for heraf at udlede, at Kommissionen havde pligt til at træffe enhver passende foranstaltning for at konstatere, om alvorlige beskyldninger fra en tjenestemands overordnede vedrørende tjenestemandens faglige hæderlighed var begrundede;

21 efter at have konstateret, at Kommissionen ikke havde opfyldt denne forpligtelse i forhold til sagsøgeren, og derfor annulleret dens afslag på at foretage den pågældende undersøgelse, som den burde, præciserede Domstolen, at sagsøgte så hurtigt som muligt skulle efterkomme denne forpligtelse ved at foretage en undersøgelse med det formål »at efterforske eksistensen af beviser, der kunne berettigge beskyldningerne mod sagsøgerens hæderlighed«.

22 Kommissionen har vedlagt sagens akter en række rapporter over fire undersøgelser, som den behørigt havde foranlediget gennemført i medfør af dommen i sag 53/72;

— en rapport dateret 19. september 1975 og udarbejdet af Centre belge d'études d'énergie nucléaire de Mol (herefter benævnt »Boulenger-rapporten« efter navnet på en af dens forfattere), som indeholdt resultaterne af den undersøgelse, der var foretaget af denne institution vedrørende sagsøgerens forsøg;

— en rapport dateret 28. oktober 1975 fra et internt administrativt udvalg nedsat af generaldirektøren for FFC i Ispra;

— en rapport af 29. december 1975 udarbejdet af Colard, videnskabelig tjenestemand ved Centre belge de Mol, og omhandlende de forsøg, som var udført i Mol, udelukkende med henblik på eventuelle videnskabelige fejl begået af sagsøgeren og Malvicini i april 1971;

— en tillægsrapport dateret 26. april 1976 og udarbejdet af Boulenger og Colard fra Centre de Mol.

23 Det spørgsmål, der skal afgøres, er således, om beskyldningerne mod sagsøgeren — i lyset af den undersøgelse, som Kommissionen har ladet foretage — var urigtige, idet sagsøgeren, dersom de skulle vise sig korrekte, ikke har krav på Kommissionens bistand i medfør af vedtægtens artikel 24;

24 før der tages stilling til undersøgelsernes resultater, er der imidlertid grund til at anføre de vigtigste af de i sagens akter omhandlede omstændigheder, på hvilke Malvicini støttede sine beskyldninger, samt sagsøgerens stillingtagen hertil.

25 Ifølge Malvicinis notat af 4. maj 1971 forfalskede sagsøgeren resultaterne af forsøgets sidste seks målinger — nr. 42-47 ifølge den senere nummerering —

hvorefter han til Malvicini kun afleverede de af ham selv udarbejdede resultater af de pågældende målinger, men ikke båndene fra den automatiske skriver på TMC-multikanalanalysatoren;

26 sagsøgeren har givet sin fremstilling af de omtvistede begivenheder ved skrivelser af 7. maj 1971, der, suppleret med den tekniske rapport, blev tilstillet FFC's generaldirektør;

27 ved en skrivelse af 6. juli 1971 til FFC's generaldirektør kommenterede Malvicini først sagsøgerens sagsfremstilling og bekræftede sine tidligere påstande, og han anførte dernæst, at sagsøgeren med hensyn til samtlige målinger udført efter kl. 11.25 den 29. april (dvs. fra måling nr. 34) kun havde afleveret resultaterne til ham, men ikke originaloptegnelserne fra analysatorens spektrometer;

28 i sit notat af 21. oktober 1971 præciserede Malvicini, at sagsøgeren havde overgivet ham resultaterne af de målinger, der var udført mellem starten på forsøget kl. 9.45 den 28. april og indtil kl. 12.25 den 29. april sammen med optegnelserne fra datamaskinens skriver, men alene resultaterne af 11 af de 14 målinger, den gennemførte mellem kl. 11.35 den 29. april og kl. 7.10 den 30. april (målingerne nr. 34-47);

29 i notatet anførte Malvicini videre, at efter at de pågældende forsøg var blevet afsluttet den 30. april, fandt han næste dag, den 1. maj, i en papirkurv et stykke af en papirrulle fra en Olivetti-regnemaskine, på hvilken værdierne fra spektrene fra de sidste seks målinger fandtes, og disse stemte ikke med de tal, som sagsøgeren havde givet ham;

30 mandag den 3. maj om formiddagen havde sagsøgeren — efter først at have forsikret Malvicini om, at de oplysninger, han havde givet ham, stammede fra analysatoren og ikke var blevet korrigeret — ikke været i stand til at give nogen forklaring, da Malvicini viste ham båndet fra regnemaskinen;

31 samme dags eftermiddag erkendte sagsøgeren — stadig ifølge notatet — at have foretaget en korrektion af resultaterne fra de sidste seks målinger, hvilket var påkrævet som følge af, at en kolbe med den radioaktive blanding ved et uheld var kommet til at stå skævt;

32 til støtte herfor havde sagsøgeren udarbejdet et notat, der var ledsaget af et teknisk bilag.

33 Malvicini afslutter det nævnte notat med at udtale, at han, da han havde fundet samtlige stykker fra optegnelserne fra analysatorens skriver og fra Olivetti-regnemaskinen, og efter at han stykke for stykke havde rekonstrueret det registrerede bånd fra skriveren, havde kunnet konstatere, at de data, der var fremkommet den 29. april efter kl. 11.35 (det drejer sig om målingerne nr. 34-37), var blevet korrigeret på »lige så påkrævet« måde.

34 Sagsøgeren erkender at have ændret resultaterne fra sine forsøg, men kun for de sidste seks målingers vedkommende.

35 Forfatterne til Boulenger-rapporten konstaterede med hensyn til de forsøg, sagsøgeren udførte fra den 28. til den 30. april 1971, at resultaterne af målingerne nr. 1-33 ikke gav anledning til kritik;

36 imidlertid figurerede resultaterne af målingerne nr. 34-36, udført mellem kl. 11.35 og 12.05 den 29. april ikke i sagsøgerens dokumentation, og ifølge nævnte rapport synes sagsøgeren at have udeladt dem, »fordi de ikke pegede i den ønskede retning«;

37 resultaterne af de følgende fem målinger (nr. 37-41) og af de sidste seks målinger var ifølge rapporten blevet ændret.

38 I deres bemærkninger til de pågældende ændringer konstaterer forfatterne, at korrektionerne af de sidste seks målinger kun spiller en beskeden rolle i forhold til hele forsøget;

39 derimod konstaterer forfatterne, at de tre målinger (nr. 34-36), som sagsøgeren ikke omtalte, og de følgende fem målinger (nr. 37-41), om hvis ændring sagsøgeren ikke har givet nogen forklaring — er afgørende, thi uden denne udeladelse og ændring »eksisterer det undersøgte fænomen ikke længere«;

40 rapporten udtaler, at den overensstemmelse mellem den første og anden serie målinger, som sagsøgeren påberåber sig, og som er nødvendig til påvisning af

det pågældende fænomen, kun kunne fremkomme ved en korrektion af resultaterne fra målingerne nr. 37-41 og fjernelse af resultaterne fra målingerne nr. 34-36;

41 i rapporten anføres videre, at en kolbes angivelige hældning på ingen måde kan begrunde ændringer i måleresultaterne fra den 2. dag eller anvendelse af meget variable justeringskoefficienter i stedet for en enhedsfaktor anvendt på samtlige målinger;

42 det er forfatternes opfattelse, at anvendelsen af sådanne »tilpassede« resultater på den måde, at den virkning, som ønskes bevist, fremkommer, i videnskabelig henseende er en egentlig forfalskning.

43 Også i rapporten fra det interne administrative udvalg påpeges betydningen af målingerne nr. 37-41 for beviset for det af sagsøgeren hævdede fænomen;

44 ifølge rapporten benægtede sagsøgeren under en afhøring i udvalget, at beregningerne på registreringsbånden fra Olivetti-regnemaskinen var blevet foretaget af ham;

45 han udtalte endvidere, at enhver meget let kan eftergøre sådanne beregninger;

46 imidlertid udtaler undersøgelsesudvalget, at det har konstateret fuld overensstemmelse mellem værdierne for de omtvistede målinger på analysatorens registreringsbånd, der er fremlagt af Malvicini, og værdierne på et registreringsbånd fra en Olivetti-regnemaskine, som Malvicini havde stillet til rådighed for udvalget;

47 ifølge udvalget er det udelukket, at det ad kunstig vej var muligt at sammensætte et sådant registreringsbånd, når henses til de tekniske faciliteter, der fandtes i Ispra i 1971;

48 udvalget har herefter fundet at måtte anerkende, at det af Malvicini fremlagte bånd fra Olivetti-regnemaskinen var ægte;

49 udvalget konkluderede, at ændringen af forsøgsværdierne samt Guillots fremsættelse af dem i form af en rapport, var uacceptabel i videnskabelig og faglig henseende, hvorfor udvalgets medlemmer fandt, at den alvorlige kritik mod Guillot er berettiget.

50 Tillægsrapporten af 29. december 1975 omhandler en række forsøg udført i Mol, som svarer til de af Guillot og Malvicini i april 1971 gennemførte;

51 denne rapport, samt det svar, den fremkaldte fra sagsøgeren, ligger udelukkende på et videnskabeligt plan, og er ikke af interesse for afgørelsen af den nærværende sag;

52 der er nemlig her ikke tale om at undersøge den videnskabelige gyldighed af de anfægtede forsøg men kun om at efterprøve, om beskyldningerne for forfalskning eller for uærlig optræden er berettigede.

53 Rapporten fra Centre de Mol, dateret 26. april 1976, er et supplement til de to foregående rapporter fra denne institution;

54 som bilag til denne supplerende rapport findes en fotokopi af den håndskrevne rapport, sagsøgeren udarbejdede under forsøgene fra den 28. til den 30. april 1971, og som han senere tilstillede Malvicini;

55 forfatterne bekræfter deres opfattelse, at der ikke kan være tvivl om, at de pågældende bånd virkelig stammer fra de forsøg, sagsøgeren udførte mellem den 28. og 30. april 1971.

56 Selv om Kommissionen kan kritiseres for sin usædvanlige langsomhed med hensyn til at foretage den undersøgelse, som Domstolen foreskrev i dommen af 11. juli 1974, har sagsøgeren ikke lidt nogen skade ved denne forsinkelse, idet udfaldet af undersøgelsen klart går ham imod.

57 Sagsøgeren har imidlertid bl.a. indvendt, at hverken det interne administrative udvalg eller forfatterne til Boulenger-rapporten har givet ham et almindeligt forsvars rettigheder;

58 sagsøgeren har herved anført, at fremgangsmåden var ensidig, idet han ikke fik mulighed for at undersøge, identificere og eventuelt tage kopi af de dokumenter, på grundlag af hvilke undersøgelserne skete, lige så lidt som han fik lejlighed til at forsvare sit standpunkt;

59 navnlig er der fundet væsentlig støtte i et af analyseapparatets bånd, hvis ægthed sagsøgeren har anfægtet.

60 Det var Kommissionens pligt at sikre sagsøgeren passende garantier under den vanskelige undersøgelse, som det var blevet pålagt den at foretage;

61 det fremgår af en skrivelse af 15. januar 1975, fra Kommissionens befuldmægtigede til sagsøgerens advokat, at Kommissionen var rede til at lade sagsøgeren medvirke ved de sagkyndiges arbejde på hensigtsmæssig måde;

62 da sagsøgeren ikke har gjort brug af denne mulighed, skyldes den manglende kontradiktion i undersøgelserne sagsøgerens eget forhold, og denne mangel kan derfor ikke bevirke, at Domstolen ikke kan vurdere de tekniske rapporter inden for rammerne af samtlige de bevismidler, som skal være grundlaget for den endelige afgørelse.

63 Sagsøgeren har erklæret, at han har korrigeret de sidste seks forsøgsresultater ved brug af justeringskoefficienter for at tage hensyn til en tilfældig indtruffet stillingsændring af en faktor i forsøgsopstillingen;

64 det er ikke bestridt, at han har undladt at informere sine overordnede om denne ændring af måleværdierne, da han forelagde dem resultatet af sine forsøg, idet anvendelsen af justeringskoefficienterne først blev meddelt Malvicini, efter at denne havde givet udtryk for tvivl med hensyn til de af sagsøgeren fremlagte resultater;

65 kan denne adfærd afgive grundlag for tvivl ud fra et videnskabeligt metodesynspunkt — forsøg, hvis normale gennemførelse er blevet forstyrret, bør formentligt gentages — er sagsøgerens handlemåde klart kritisabel, når henses til den loyalitetspligt, der påhviler en videnskabelig forsker over for hans overordnede;

66 sagsøgeren var faktisk straks forpligtet til at give den overordnede fuldstændige oplysninger vedrørende forsøgenes forløb uden at skjule de faktorer, der eventuelt kunne rejse tvivl om de opnåede resultater;

67 denne handlemåde fra sagsøgerens side berettiger i sig selv til den mistanke, som Malvicini gav udtryk for i sin første vurdering i notatet af 4. maj 1971, og som senere blev bestyrket.

68 Desuden er det under sagen blevet stadig mere klart, at det væsentlige i sagsøgerens forsvar består i at benægte ægtheden af båndene fra analysatorens skriver for målingerne nr. 37-41, som Malvicini anfører at have fundet i papirkurvene i FFC i Ispra;

69 såfremt det antages, at de ovennævnte bånd er ægte, må de resultater, der er opført i sagsøgerens håndskrevne notat til Malvicini, være forfalsket og Malvicinis beskyldninger mod sagsøgeren således berettigede;

70 følgelig skal der først tages stilling til de faktorer, der har betydning for dette spørgsmål, som er så væsentligt for tvistens udfald.

71 Kommissionen har påpeget det forhold, som i øvrigt er bekræftet i ovennævnte rapporter, at med hensyn til xenon 133, en af de to gasarter, der blev analyseret under sagsøgerens eksperiment, var der på nogle enkelte cifre nær og efter fradrag af grundstøjen i forsøgsapparaturet overensstemmelse mellem de værdier, som var registreret på de pågældende bånd og de resultater, sagsøgeren havde fremlagt i sin rapport til FFC's direktør;

72 med hensyn til den anden gasart, xenon 131, var der derimod ikke en sådan overensstemmelse;

73 sagsøgeren har først gjort gældende, at disse tal referede til et andet eksperiment end hans, eller at de var et falsum;

74 ifølge Kommissionen og eksperterne fra Centre de Mol var det ved hjælp af skriveren nærmest umuligt at nå et resultat for xenon 133, der svarede til det, som var opnået under sagsøgerens forsøg.

75 Desuden har sagsøgeren i flere henseender bestridt, at der skulle være overensstemmelse mellem båndenes tal for xenon 133 og resultaterne i hans rapport;

76 han har rejst tvivl om et ciffer, som findes på båndene i kolonnen for hundrederne og har herved bemærket, at det pågældende ciffer både kan læses som et nul og som et ni-tal;

77 det fremgår imidlertid af en undersøgelse af de pågældende bånd, der er sket med udgangspunkt i det normale udseende af den kurve, som viser det pågældende opløsningsfænomen, at det er det ciffer, som er lagt til grund af forfatterne til Boulenger-rapporten, der er det rigtige, og at det derhos svarer til det, der oprindelig blev angivet af sagsøgeren selv.

78 Sagsøgeren har beskyldt de eksperter, som Kommissionen har henvendt sig til, for at have udnyttet den usikkerhed, der som følge af en fejl i skriverens mekanisme, fremkom ved læsningen af visse cifre i enerkolonnen til at fremkalde det indtryk, at der ikke var overensstemmelse mellem resultaterne på båndene og resultaterne i sagsøgerens rapport;

79 eksperterne har imidlertid stedse anvendt middeltallet fem, når der forelå ulæselige tal;

80 Kommissionen har påvist, at selv om man vælger enten tallet et eller ni (yderværdierne) for ethvert ulæseligt tal, således at man når frem til det mindste eller største mål for resultaterne, ligger dataerne i sagsøgerenes rapport af 7. maj 1971 stadig inden for disse to grænser;

81 da sagsøgeren har fremlagt andre tal på grundlag af denne »gaffel«, har Kommissionen gjort gældende, at forskellen skyldes, at sagsøgeren har undladt at fratrække den faste størrelse for apparaturets »grundstøj«, som han havde gjort ved analysen af forsøgsresultaterne;

82 selv om sagsøgeren i sine bemærkninger, der er vedlagt hans advokats brev af 6. december 1971, har nægtet at have fratrukket den pågældende størrelse i sit tekniske bilag af 7. maj 1971, strider dette åbenlyst mod sagsøgerens udtalelser på det tekniske bilags side 2.

83 Til støtte for det anførte om, at båndene er ægte, har Kommissionen endelig henvist til visse håndskrevne notater på dem, som den anfører som for størstedelens vedkommende udfærdiget af sagsøgeren selv;

84 den har også henledt opmærksomheden på, at de forskellige stykker af båndene tilhører samme rulle, idet de forskellige stykkers kant passer sammen;

85 både under skriftvekslingen og den mundtlige forhandling har sagsøgeren benægtet at have påført de håndskrevne notater.

86 Som følge af parternes uenighed med hensyn til de faktiske omstændigheder har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 60 besluttet at opfordre sagsøgeren til personligt at give møde og at høre fire vidner: Malvicini, Benco, Dominici og Colard;

87 sagsøgeren har gjort brug af muligheden for at fremlægge skriftlige bemærkninger til vidneførslen.

88 Under afhøringen af Malvicini gav denne en fuldt tilfredsstillende forklaring på, hvorfor der hengik seks måneder mellem fundet af båndene og udvidelsen af beskyldningerne for forfalskning i notatet af 21. oktober 1971;

89 sagsøgerens skriftlige bemærkninger har på ingen måde kunnet rejse tvivl om denne forklaring, idet den omhandlede periode på seks måneder i det væsentlige skyldtes vanskeligheder i forbindelse med sagsøgerens fravær fra arbejdet på grund af hospitalsophold og senere ferie.

90 Det fremgår af afhøringen af vidnerne Benco, Dominici og Malvicini, at der modsat det af sagsøgeren hævdede, nemlig at der ikke var gennemført forsøg den 26. og 27. april 1971, dog var blevet udført sådanne forsøg af Malvicini, og at sagsøgeren havde haft kendskab hertil;

91 sagsøgeren har erkendt at have haft kendskab til Malvicinis »prøver«.

92 Under denne mundtlige bevisoptagelse anførte sagsøgeren, at han havde fremstillet xenon 131-gassen og herefter blandet den med xenon 133 fra Centre de Mol;

93 i sit ovenfor omtalte tekniske bilag har han imidlertid udtalt, at han fra Centre de Mol havde modtaget blandingen i færdig stand;

94 denne udtalelse er bekræftet af afhøringen af vidnerne Colard og Dominici.

95 Sagsøgeren har mundtligt anført, at han torsdag den 29. april om formiddagen havde »boblet« gasarterne gennem vand i ca. 1 time, medens han i sin skriftlige rapport havde angivet, at den pågældende operation havde varet 10-15 minutter;

96 adspurgt herom har han forklaret, at sidstnævnte præcisering kun var tilnærmelsesvis og uden betydning;

97 denne forklaring kan imidlertid ikke godtages, da det var nødvendigt at kende den nøjagtige varighed af den pågældende operation for at kunne beregne værdien for »grundstøjen«.

98 I sin håndskrevne rapport til Malvicini udtalte sagsøgeren, at han for at udligne den forstyrrende virkning fra en kolbe, hvis stilling tilfældigt var blevet ændret, havde anvendt en justeringskoefficient på resultaterne for xenon 131, men derimod ikke på resultaterne fra xenon 133;

99 i sin senere rapport til FFC's generaldirektør skrev han imidlertid, at han havde anvendt justeringskoefficienten på begge gasarter, hvilket — således som sagsøgeren har måttet indrømme under afhøringen — ville have frataget den pågældende operation enhver betydning.

100 Hvad angår de af ham foretagne målinger har sagsøgeren forklaret, at han ved beregningen af forsøgsresultaterne for at afhjælpe skrivemekanismens fejl for ener-kolonnen, undertiden erstattede det ulæselige tal med et et-tal, undertiden med et ni-tal uden dog at forklare, hvorfor han nogle gange valgte et-tallet, andre gange ni-tallet;

101 det fremgår imidlertid af en undersøgelse af de ikke anfægtede bånd og af de tal, sagsøgeren anvendte i sin rapport, at han stedse erstattede det manglende ciffer med middeltallet fem.

102 Under afhøringen har sagsøgeren endelig for første gang erkendt, at visse håndskrevne notater på de bånd, der angår forsøgsmålingerne nr. 37-41, kunne stamme fra hans hånd;

103 denne anerkendelse bestyrker såvel de konsekvenser, der må drages af den ydre lighed mellem de ikke anfægtede og de omtvistede bånd, som de svækker sagsøgerens udtalelse om, at disse sidste angik et andet forsøg eller endda var en forfalskning.

104 Det fremgår samtidigt af det anførte, at de unøjagtigheder og modsigelser, som under sagen lidt efter lidt har vist sig i sagsøgerens argumenter, kun bestyrker den beskrivelse af de omtvistede omstændigheder, der i det væsentlige hele tiden er givet af Malvicini, og styrker beviskraften af de af Kommissionen fremlagte rapporter, navnlig fra eksperterne fra Centre de Mol og det interne undersøgelsesudvalg;

105 Kommissionen har således i fornødent omfang godtgjort, at sagsøgerens adfærd berettigede de beskyldninger, som blev rettet mod ham fra hans overordnede, både i notatet af 4. maj 1971 og notatet af 21. oktober 1971;

106 da Kommissionen følgelig ikke har krænket vedtægtens artikel 24 til skade for sagsøgeren, kan hans påstand om annullation af Kommissionens stiltiende afvisning af klagen af 26. november 1973 ikke tages til følge;

107 heraf følger, at Kommissionen ligeledes må frifindes for sagsøgerens påstand om erstatning på grund af beskyldningerne mod ham.

Vedrørende sagsomkostningerne

108 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

109 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de af dem afholdte udgifter i sager med Fællesskabets ansatte;

110 da vidneafhøring endvidere har været påkrævet som følge af meningsforskelle mellem parterne med hensyn til visse faktiske omstændigheder, og da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det ham at bære udgifterne ved vidneførslen.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling),

1. **Sagsøgte frifindes.**
2. **Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.**
3. **Sagsøgeren pålægges udgifterne ved vidneførslen.**

Pescatore Mackenzie Stuart Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. juli 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 12. MAJ 1977 [1]

Høje Ret.

1. Nærværende sag er snævert forbundet med sag 53/72, der blev anlagt af samme sagsøger med Kommissionen og sluttede med dom af 11. juli 1974 (Sml. 1974, s. 791).

Af begge sager fremgår følgende: Ved et forsøg udført mellem den 28. og 30. april

1 — Oversat fra Italiensk.